

Setembre cultural | | Actualitzat el 23/12/2021 a les 18:17

Josep Riera: la pell de la terra, la paraula

Crònica de Roser Iborra sobre la presentació de l'obra completa de Josep Riera, poeta d'Oristà | «Com qui va fent de mica en mica una cabana de pedra seca, en Josep ens ha fet un refugi de les paraules més nostres; un recer de mots contra la intempèrie de l'oblit»

El grup VICUS va amenitzar l'acte amb els seus versos fets cançons | Núria Vila Cabanas

Des d'Oristà estant, calladament, el poeta Josep Riera ha anat construint, al llarg dels anys, una obra poètica de primera magnitud. Com qui va fent de mica en mica una cabana de pedra seca, en Josep ens ha fet un refugi de les paraules més nostres; un recer de mots contra la intempèrie de l'oblit.

Les qui som del Lluçanès hi retrobem, des dels primers versos, aquelles paraules de la terra que amb els anys se'ns han anat esmussant, o aquelles que ni tan sols sabíem que servien per anomenar les eines a pagès o la inclemència o bonança del temps.

Però no és només això, que seria una feina d'historiador de la llengua, prou benvinguda i necessària. No. Perquè en Josep n'ha fet poesia i les ha fetes servir per arribar a les arrels de les preguntes, de les emocions, dels dubtes, de la bellesa, de la vida mateixa, petita i gran alhora.

Val a dir que són unes arrels que han enfondit molt endins, que parlen de generacions que ens han precedit i de joves que vindran. Com les d'un saurí, les mans del poeta tremolen i endevinen l'aigua.

El dia 18 de desembre de 2021, a Oristà hi va haver una conjunció d'astres, un creuament de camins. Hi vam anar des de lluny, des de prop, i hi vam trobar una festa que celebrava l'edició de l'obra completa (per ara) del Josep. No és poca cosa, una festa enmig de la tristesa i la malastrugança que ens ha tocat de viure!

Va ser una festa de l'amistat i de compartir unes paraules escrites que es feien veu, cançó i dibuix. Que es feien nostres. I tot plegat sense ni un bri de prepotència, sense l'ego desbridat que sovint patim en altres celebracions literàries.

S'iniciava l'acte amb els poemes recitats per alumnes de l'escola del poble, que no van dubtar gens, que recitaven des de la coneixença de dies de lectura dels poemes (bona feina, Eva!) i que donaven un tremolor de veu nova a les paraules velles. Va seguir un bon repàs dels pròlegs dels llibres que apleguen aquest volum, fet per Nati Soler, també poeta i prologuista del volum i finalment els versos fets cançons del grup vigatà VICUS, que ja havien estrenat feia més de deu anys: «Pell i paraula».

I se'ns va eriçar la pell en recordar-les, tan ben travades; se'ns va esponjar el cor i vam desitjar tornar-les a sentir moltes vegades. Se'ns va fer curt.

El llibre, *Obra poètica completa*, editat per Cal Siller (gràcies!) acaba amb aquestes versos:

*A l'hora assossegada del dinar
poso veu tranquil·la a un feix de paraules
lleus. Escric la data a les estovalles.*

No paris mai d'escriure, Josep. I no pareu de cantar, gent de VICUS que enyoràvem. Ens feu molta falta!